

Lumen matka Lappiin

Lokakuisen tähtitaivaan alla, revontulet vaihtoivat värejään ja muotojaan. Oli kuin joku olisi maalannut taivasta. Se oli niin hämmästyttävää, etten ollut pitkään aikaan nähnyt mitään niin mykistävän kaunista poroaidalla. Voi kuinka väärässä olinkaan, koska seuraavassa hetkessä näin Aurora-poroni, jonka olin viimeksi nähnyt toukokuussa. Muistot juolahtivat mieleeni lämpimään toukokuuhun, kun päästimme isäni ja pappani kanssa Roosa-vaatimen kesälaitumille pienen vasansa kanssa. Nyt tuo samainen poro, joka oli perinyt nimensä Lapin värikkäimmästä ja ihmeellisimmästä näystä, oli selvinnyt kuumasta ja helteisestä kesästä, joka oli useille poronvasoille liian rankka. Aurorasta oli tullut kaunis nuoren vaatimen alku. Tämä on hänen tarinansa.

Kun kesä oli ohi ja ilma kylmeni, ruskistui puiden lehdet kuiviksi ja väri taivaalta alkoi hiipua pimeyteen. Aurora oli kävelemässä Roosa-äitinsä kanssa metsässä, kunnes hän huomasi tutun näköisen hiekkatien. Siitä hetkestä hän tiesi, minne hän oli menossa, olihan Aurora kulkenut saman tien ennen kesää toukokuussa, kun oli vastasyntynyt pieni vasa. He kävelivät vielä vähän matkaa ja sitten he tiesivät tullessa takaisin kotiaitaan. Auroraa jännitti nähdä vasat, jotka hän oli tavannut ennen kesää.

-Muistavatkohan ne minut, kysyi Aurora Roosa-äidiltä huolissaan.

-Totta kai he muistavat sinut, Roosa-äiti rauhoitteli minua.

- Entä jos en saa kavereita?

-Muista mitä minä sinulle aina sanon. Sinut on nimetty rohkeimman, uniikeimman ja värikkäimmän taivaan ilmiön mukaan. Ole rohkea! Roosa-äiti sanoi lempeästi ja hymyili.

Roosa-äiti oli iloinen, koska hän vihdoinkin näki hymyn Auroran kasvoilla, joka nopeasti haihtui pois.

- Mutta minä olen erilainen! En näytä samalta, kuin he! Ja samassa hetkessä Aurora nosti katseensa sarven paikalle, johon ei ikinä kasvanut mitään.

-Ja siitä sinun pitäisi olla ylpeä! Erilaisuuksia ei pitäisi katsoa häpeänä, vaan ilona olla uniikki!

Roosa-äiti rohkaisi vasaansa.

Aurora päätti unohtaa pelkonsa ja lähteä muiden luokse. Hänestä tuntui, kuin kaikki katsoisivat häntä. Mutta sitten hän muisti äitinsä sanat siitä, että kaikista muistakin tuntui samalta ja olimme kaikki samassa tilanteessa.

Sitten Aurora nosti kuononsa ja jatkoi kävelyä. Aluksi ei näkynyt muita tuttuja koparoita, mutta kunnes hän vihdoinkin näki ympärillä yhden. Siellä hän seiso. Pihka! Auroran paras kaveri ennen kesää. Hän oli myös palannut aidalle rankan kesän jälkeen äitinsä Tuikun kanssa. Kun he huomasivat toisensa, hymy levisi heidän kasvoilleen.

- Pihka! Aurora huusi ja hyppi ilosta.
- Aurora! Pihka huusi takaisin.
- Si-sinä muistat minut? kysyi Aurora yllätys silmissä.
- Kuin omat sorkkani! Olet paras kaverini, enkä voisi sinua unohtaa! hän vastasi.

Siitä hetkestä lähtien, Aurora tiesi että syksy ja talvi oli pelastettu, kun oli ystävä kenen kanssa jakaa se. Syksy alkoi värikkäällä ruskalla, mutta lokakuun loppuessa ja marraskuun saapuessa he huomasivat, että siitä tuli hetki hetkeltä vain kylmempi ja pimeämpi. Mutta yksi juttu puuttui.

-Tämäkö on se kaamos mistä meille puhuttiin? Aurora ja Pihka ihmettelivät ääneen.

- Missä on se kirkkaan valkoinen lumi, jonka pitäisi tuoda valoa pimeyden keskelle? Pihka kysyi tokkamme johtajattarelta Selmiltä.

- Voi paliskuntamme pirpanat, voi lumi olla vaarassa, ei saata tulla ollenkaan, ei siitä tiedä vielä taivaskaan. Sen kirkkaan lumen, jonka tiedämme, saattaa tulla nyt lopulle. Esittäkäämme loitsumme Hallalle, lumen jumalalle.

Aurora ja Pihka eivät voineet uskoa mitä Selmi oli juuri sanonut.

- Eikö lunta tulisi ollenkaan tänä talvena?, he kysyivät asiaa äideiltään huolestuneina.
- Älkäähän nyt. Lunta on tullut aina ennenkin, teillä ei ole mitään syytä huolestua. He rauhoittelivat meitä.

Illalla Aurora ei meinannut saada unta ajatellessaan lumen tulevaisuutta. Roosa-äitikin taisi huomata Auroran levottomuuden ja kääpetyi Auroran viereen heinäkasan päälle. Sinä yönä Aurora näki unen kauniista neidosta, joka istui jäätyneen puron vierellä. Hän tunnisti hänen kauniit kiharat hiukset. Ne olivat Hallan, lumen jumalattaren hiukset. Hän lauloi jotain kaunista, kuin joutsen keväätaamulla. Aurora haparoi hänen luokseen revontulitaivaan alla ja kysyi häneltä:

- Halla neito, tuleeko meille lunta tänä talvena?

Hän katsoi Auroraan ja sanoi hellästi:

-Voi ihana kultapienoinen, sitä tietää voi en. Jos ihmiset täällä roskaa vaan, ei lumi uskalla tullakaan. Siihen tietoa saa lumienkeleistä, mutta tämä, riippuu vain meistä.

Kun Aurora heräsi aamulla, hän tiesi mitä oli tehtävä. Hän juoksi Pihkan luo niin nopeasti kuin vain voin ja huusi:

-Pihka! Pihka! Herää jo! Minä tiedän miten voimme pelastaa lumen! Tule mukaani niin voin selittää kaiken.

Pihka, joka oli vielä silmät unesta ummellaan seurasi minua aidan laidalle joka oli heidän salapaikkansa pienestä asti ja sanoi:

-Mitä nyt Aurora? Mitä olet keksinyt?

Sen jälkeen Aurora selitti hänelle unestaan ja Halla-neidosta ja he tiesivät mitä piti tehdä seuraavaksi.

- Eli jos keräämme roskia maasta ja kierrätämme ne, me voimme pelastaa lumen? Pihka kysyi.

-Kyllä! Aurora vastasi.

He alkoivat heti hommiin ja kertoivat suunnitelmastaan kaikille muillekin poroille. Kun he olivat saaneet heidät suunnitelmaansa mukaan, he ottivat vanhoja jäkäläpusseja ja aloittivat keräämisen. Myös muut kyläläiset näkivät heidän puuhansa ja pääsimme Sompio-lehteen ja pian kaikki alkoivat auttaa.

Pian joulukuu oli jo hiipimässä sisään, mutta lunta ei vieläkään näkynyt. Aurora ja Pihka eivät voineet ymmärtää, että vaikka he olivat keränneet roskia, miksi lumi silti pelkäsi tulla?

- Mitä olemme tehneet väärin? Aurora ihmetteli Roosa- äidilleen.
- Ette mitään! Kyllä lumi sieltä vielä tulee, Roosa-äiti rauhoitteli.

Sinä yönä, kun Aurora sulki silmänsä, näki hän taas Halla-neidon. Hän oli samalla purolla, mutta nyt hänen vieressään oli jokin muu. Se oli joutsen.

- Halla neito! Mitä olemme tehneet väärin? Olemme keränneet Lapissa ennätysmäärän roskapusseja ja auttaneet kylää, Aurora selitti hämmentyneenä.
- Hyvä Aurora, minä olen nähnyt teidän tekonne ja niin on myös joku muukin! Sen jälkeen Aurora tajusi kuka tuo joutsen oli!
- Halla jatkoi: – Tässä on Aili. Hän on tullut Sinivuorilta saakka kertomaan että teidän ansiostanne, lumi uskaltaa tulla takaisin!
- E-eli tuot lumen takaisin, Aurora kysyi.
- Mutta lumikin vie aikansa. Hän tulee, mutta pikkuhiljaa. Olen todella kiitollinen siitä mitä te olette saaneet aikaiseksi Aurora, Aili sanoi hymy huulillansa.
- Kiitos, tuhannesti, Aurora iloitsi.

Aamulla kun Aurora heräsi, hän tunsu kylmän värähdyksen kuononsa päässä. Kun hän avasi silmänsä, näki hän tähden muotoisen lastun laskeutuvan nenänsä päässä, joka sulsi hengityksen voimasta. Se oli lunta! Lumi oli saapunut!

Aurora nousi heti neljälle koparalleen ja he juoksivat yhdessä. Kaikki oli mahdollista, kun se tehtiin yhdessä. He kaikki nauttivat valkoisesta talvesta ja käänsivät talviauringon paisteessa katseensa kohti kevättä. Aika oli mennyt niin nopeasti, eikä sitä voinut oikein kukaan ymmärtää. Loppukeväästä tulivat myös uudet vasat, joita he saivat auttaa hoitamaan.

Roosa-äitikin sai vasan ja Aurora sai siskon! Hänelläkin oli vain yksi sarvi. Alkukesä tarkoitti Auroralle ja Pihkalle myös haikeutta. He tiesivät, että kohta he joutuisivat taas eroamaan toisistaan.

-Pihka, Aurora sanoi huokaus äänessään.

- Niin Aurora, hän vastasi.

- Ethän unohda minua sitten kesän aikana?

- En tietenkään höpsö!

- Eli tapaammehan me taas aidan reunalla syksyllä, Aurora kysyi harkitsevasti.

- En ikinä jättäisi sitä väliin! Ja jos et meinaa tunnistaa minun koparoitani, niin onneksi tein molemmille meille heinäkorut, sanoi Pihka hymyillen.

- Oi kiitos Pihka, sanoi Aurora ilo ja kyöneleet silmissään ja halasi häntä viimeisen kerran.

- Nähdään sitten! he huusivat molemmat samaan aikaan, ja lähtivät äitiensä luokseen.

Siitä lähtien , he tiesivät että tämä ystävyys tulisi kestämään ikuisesti, ja syksyä olisi taas yksi hyvä syy odottaa.

kirjoittanut Sylvi Hietanen 12 vuotta

Sodankylä

